

SON MEKTUP

Ferhan Gökdemir

Sevgili Halil,

Şimdiye dek sana hiç mektup yazmamıştım. Hiç gerek duyulmamıştı hep yanımdaydın. Kilometreler olsa aramızda ta oralardan yeterdin buradakilere.

Hatırlıyorsun değil mi, o ilk 18 Mayıs'ı? Nasıl da heyecanlı, nasıl da endişeliydik? Bir o kadar da inançlı ve inattık. Zaten inatlaşmamız bizi buralara getirmede mi? İlk 18 Mayıs, ilk Öncü Kadro sayısı, ilk adım. Çevremizdeki insanlar da değişmeye başlamış, cesur olmayanlar eleniyor, heyecanlı pırıl pırıl gençlerle büyüyorduk.

Hani İstanbul'la ilk telefon konuşmamız olmuştu da nasıl da sevinmiştik. Haklı mücadelemizde başka solukların da olması bizi nasıl da güçlendirmişti. Biraz daha inanç dolmuştu yüreklerimize.

Bozuk paraları birleştirir evlerimize öyle dönerdik. Dostum, ne güzeldi o günler değil mi? Zordu, ama olsun biz iki inatçı inanıyorduk ya gerisi boştu. Yeteriz diyorduk. Hele her toplantı sonrası yaptığımız kritikler... Biliyorsun değil mi? Kimseler inanmıyordu bize. Biz başardıkça çoğalıyorduk. Olsun diyorduk buna da razıyız.

Yıllar nasıl da kovaladı birbirini... İkinci 18 Mayıs'ta dergimizin yıl dönümü için kokteyl verelim demiştik de sen kanepeleri kendimiz yapalım demiştin. Tabii ki yokluktan, insanlara yedirmesek gelmezler görüşüyle. O gece sabah üçe kadar kanepa yapıp yorulmuş eğlenmiştik de... Bir de kendi yaptığımız çerçeveler geliyor aklıma. Tüm dostlarımızla birlikte sabahlara kadar tahta kesip çerçeveleri yetiştirmeye çalışmıştık.

Sonraki 18 Mayıslar dişimizle tırnağımızla yaptığımız lokalimizde kutlanmıştı. Sahi nasıl ad çırpınmıştık orayı yaparken. Toz içinde kalıp da sadece gözlerimizin parladığı o halimiz geliyor gözlerimin önüne. Her şeyin iyisini ve ayrıntısını düşünür ben de bu yüzden sorun çıkartırdım. Eh be arkadaşım, biliyorsun paramız yoktu. Yoksa seninle niye tartışayım ki. Ama bitirip de şöminede semaver çayımızı içerken etrafımıza baktığımızda değdi be diyorduk. Ne güzeldi orayı yaratmak. İnadımız olmasa olmazdı tabii ki...

Bu yıl 18 Mayıs'ta yine geliyordun buralara. Biliyorum dolu dolu geliyordun yine. Yine projelerin vardı. Ben o son projende çekimserdim, belki de seni ilk kez bir projende desteksiz bırakacaktım. Ama dostum, çok yorulmuştum, hele sen Diyarbakır'a gittikten sonra iyice üst üste gelmişti her şey. Yetiyordun oralardan ama buradaki gibi olmuyordu ki. Üzülme diye bir şey anlatamıyordum. Kafelerde oturup dergimiz için yazılar yazardık, cümlelerimizle oynar şekillendirirdik. Zamanla ben sadece işleri yöneten sen üreten oldun, şartlar da bunu gerektiriyordu. Sen orada bir şeyler yazmaya çalışırken senin kafanı niye böyle şeylerle karıştırıyım ki derdim. Ama sen yine de sesimden anlar, öğrenirdin olan biteni. Orada hiç mutlu olamadın, bizse sensiz burada bir şey yapamadık. Üzgünüm be ortak, keşke her şey farklı olabilseydi. Bu yılgınlıklardan dolayı yeni bir işte yokum diyordum. Beni anladığını biliyorum. Bu 18 Mayıs böyle mi olacaktı. Neler konuşmuştuk değil mi... Kongreye İstanbul'daki dostlarımız da gelecek, onlara sen yeni araştırmalarını anlatacaktın. Birlikte bir kez daha güçlenecektik.

Aydınlanma 1923 senin için bir yazı istedi benden. Ne yazayım dostum? Seni hangi kelimelere sığdırayım. Bunu yapmak öyle zor ki... Seni tanıyan herkesin şanslı olduğunu düşünüyorum. Sanırım içlerinde en şanslı olanı da benim. Seni tanımaktan, seninle yoktan bir şeyleri yaratmanın mutluluğunu yaşamaktan dolayı, seninle omuz omuza verip mücadelenin hırsıyla hayata karşı inatlaşmaktan dolayı şanslıyım tabii ki. Bana öyle çok şey öğrettin ki... İyi ki varsın. Gariptir gidişinle bile bana bir şeyler öğretebildin. Merak etme, endişelenme dostlarımızla birlikte üstesinden geleceğim her şeyin. Sana kızardım, ben senin sivil bedeninin değilim diye. Ama şimdi her birimiz senin nefes alan bedenleriniz.

Vatanını çok severdin, vatanının dört bir yanında toprağa verildin 18 Mayıs'ta... Gariptir be ortak, biz mayısta tanışmıştık, mayısta dergiyi kurduk, mayısta lokalimizi açtık, mayıslarda bir çok etkinlik yaptık. Mayıs bizim için hep güzeldi... Ama sen mayısta ölmeyecektin be dostum... Daha ölmeyecektin.

Seni çok özledik, Ferhan.